

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

1 decembrie 2008*

În cauza C-388/08 PPU,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 35 UE de Korkein oikeus (Finlanda), prin decizia din 5 septembrie 2008, primită de Curte la aceeași dată, în procedura penală împotriva

Artur Leymann,

Aleksei Pustovarov,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, doamna P. Lindh (raportor) și domnul A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

* Limba de procedură: finlandeza.

având în vedere cererea instanței de trimitere din 5 septembrie 2008, primită de Curte la aceeași dată, de a judeca trimiterea preliminară potrivit unei proceduri de urgență conform articolului 104b din Regulamentul de procedură,

având în vedere decizia Camerei a treia din 11 septembrie 2008 de a admite această cerere,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 noiembrie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Leymann, de M. Annala, asianajaja;

- pentru domnul Pustovarov, de H. Tuominen, oikeustieteen maisteri;

- pentru guvernul finlandez, de doamna A. Guimaraes-Purokoski, în calitate de agent;

- pentru guvernul spaniol, de domnul J. M. Rodríguez Cárcamo, în calitate de agent;

- pentru guvernul olandez, de doamna C. ten Dam, în calitate de agent;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii I. Koskinen și R. Troosters, precum și de doamna S. Grünheid, în calitate de agenți,

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 27 alineatele (2)-(4) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3, denumită în continuare „decizia-cadru”).

- ² Această cerere a fost prezentată în cadrul unei proceduri penale declanșate, în Finlanda, împotriva domnilor Leymann și Pustovarov, acuzați de săvârșirea unei infracțiuni grave („törkeä”) referitoare la stupefiante și predați autorităților finlandeze în temeiul unor mandate europene de arestare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii Europene

3 Articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru prevede următoarele:

„Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de legea statului membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin douăsprezece luni [...]

4 La articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru sunt enumerate 32 de infracțiuni printre care traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope, care, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin 3 ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare fără verificarea dublei incriminări a faptei.

5 Conform articolului 2 alineatul (4) din decizia-cadru, verificarea dublei incriminări a faptei poate fi efectuată atunci când este vorba despre infracțiuni care nu se află printre cele enumerate la articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru.

- 6 Articolul 3 din decizia-cadru enumeră motivele de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare.
- 7 Articolul 4 din decizia-cadru enumeră motivele de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare.
- 8 Articolul 8 din decizia-cadru privește conținutul și forma mandatului european de arestare. Informațiile necesare conform alineatului (1) literele (d) și (e) din această dispoziție sunt următoarele:

„(d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 2;

(e) descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, locului și gradului de implicare a persoanei căutate la infracțiune”.

- 9 Articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru prevede că „o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa”, cu excepția cazului prevăzut la alineatul (1) al acestui articol, în temeiul căruia se poate prezuma că s-a dat consimțământul pentru o astfel de predare, și a cazurilor prevăzute la alineatul (3) al articolului 27 menționat.

- 10 Articolul 27 alineatul (3) din decizia-cadru prevede că „[a]lineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:
- (a) atunci când persoana nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în patruzeci și cinci de zile de la data eliberării sale definitive, deși a avut posibilitatea să o facă, sau atunci când s-a reîntors aici după ce l-a părăsit;
 - (b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate;
 - (c) procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei;
 - (d) atunci când persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;
 - (e) atunci când persoana a acceptat să fie predată, renunțând, după caz, în același timp și la principiul specialității, în conformitate cu articolul 13;
 - (f) atunci când persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, să beneficieze de principiul specialității pentru fapte specifice anterioare predării sale. [...]
 - (g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4)”.

11 Articolul 27 alineatul (4) din decizia-cadru are următorul cuprins:

„Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2). Consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prezenta decizie-cadru. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 4. Decizia este adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii.

[...]”

12 În temeiul articolului 31 alineatul (1) din decizia-cadru, aceasta înlocuiește dispozițiile corespunzătoare ale mai multor convenții aplicabile în materie de extrădare între statele membre, printre care Convenția europeană privind extrădarea, semnată la 13 decembrie 1957, Convenția încheiată în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind procedura simplificată de extrădare între statele membre ale Uniunii Europene, semnată la 10 martie 1995 (JO C 78, p. 2), și Convenția încheiată în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, semnată la 27 septembrie 1996 (JO C 313, p. 12, denumită în continuare „Convenția din 1996”).

13 Din Informarea privind data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 1 mai 1999 (JO L 114, p. 56), reiese că Republica Finlanda a făcut o declarație în temeiul articolului 35 alineatul (2) UE, prin care aceasta acceptă competența Curții de a hotărî cu titlu preliminar în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 35 alineatul (3) litera (b) UE.

Dreptul național

- 14 Potrivit articolului 1 din capitolul 50 din Codul penal (rikoslaki în versiunea rezultată din Legea 1304/1993), în vigoare la data faptelor menționate în actele de acuzare, săvârșește o infracțiune referitoare la stupefiante, printre altele, persoana care introduce sau încearcă să introducă ilegal în țară, transportă, organizează transportul, vinde, comercializează, oferă sau distribuie ori încearcă să distribuie în orice mod sau care deține sau încearcă să procure stupefiante.
- 15 În temeiul articolului 2 din capitolul 50 din acest cod, infracțiunea referitoare la stupefiante este numită „gravă” dacă, printre altele, are ca obiect o substanță stupefiantă deosebit de periculoasă sau o cantitate mare de substanțe stupefiante, iar infracțiunea, în ansamblul său, este gravă. Autorul unei infracțiuni grave referitoare la stupefiante este condamnat la pedeapsa închisorii de la 1 an la 10 ani.
- 16 Legea 1286/2003 privind predarea între Republica Finlanda și celelalte state membre ale Uniunii Europene [rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki (1286/2003)] are ca obiect transpunerea deciziei-cadru. Articolul 14 din această lege prevede că cererea de arestare și de predare trebuie să indice natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special atunci când este vorba despre fapte pentru care dubla incriminare nu este necesară, precum și descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, a locului și a gradului de implicare la infracțiune a persoanei a cărei predare se solicită.
- 17 Articolul 58 alineatul 1 din legea menționată prevede că persoana predată Republicii Finlanda de un stat membru nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa. Potrivit alineatului 2 al aceluiași articol, această interdicție nu se aplică, printre altele, dacă procedura penală nu duce la aplicare unei măsuri care să

restrângă libertatea persoanei predate sau dacă statul membru care a efectuat predarea își dă consimțământul pentru ridicarea interdicției.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 18 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește procedura penală declanșată împotriva domnilor Leymann și Pustovarov, urmăriți penal de autoritățile finlandeze pentru comiterea unei infracțiuni grave referitoare la stupefiante. Persoanele în cauză se află în detenție în temeiul unei decizii din 21 martie 2006 pronunțate în lipsă de Helsingin käräjäoikeus (tribunal de primă instanță din Helsinki), în ceea ce îl privește pe domnul Leymann, și în temeiul unei decizii din 5 mai 2006 pronunțate de aceeași instanță, în ceea ce îl privește pe domnul Pustovarov.

În ceea ce îl privește pe domnul Leymann

- 19 Printr-un mandat european de arestare din 21 martie 2006, procurorul districtului Helsinki a solicitat autorității judiciare poloneze arestarea și predarea în vederea urmăririi penale a domnului Leymann, bănuit de comiterea unei infracțiuni grave referitoare la traficul de stupefiante între 1 ianuarie 2005 și 21 martie 2006. Potrivit acestui mandat de arestare, domnul Leymann ar fi introdus ilegal în Finlanda, cu ajutorul unor complici, în scopul revânzării, o cantitate mare de amfetamine, substanță considerată stupefiant deosebit de periculos.
- 20 La 28 iunie 2006, autoritatea judiciară poloneză a decis ca domnul Leymann să fie predat Republicii Finlanda pe baza cererii prezentate în mandatul de arestare menționat.

- 21 La 2 octombrie 2006, procurorul districtului Helsinki l-a trimis în judecată pe domnul Leymann în fața Helsingin käräjäoikeus pentru săvârșirea infracțiunii grave referitoare la traficul de stupefiante între 15 și 26 februarie 2006. Actul de acuzare arăta că domnul Leymann, împreună cu domnul Pustovarov și alte persoane, introdusese în Finlanda 26 kg de hașiș în vederea revândării. Domnul Leymann era prezentat ca executant, în timp ce domnul Pustovarov și o altă persoană ar fi organizat traficul. Produsul ar fi fost transportat în localitatea Kouvola (Finlanda) prin portul Hanko (Finlanda), la bordul unui autoturism privat, și ar fi fost apoi recuperat de o altă persoană.
- 22 Procurorul districtului Helsinki a declarat că, înainte de începerea judecării cauzei de către Helsingin käräjäoikeus, a primit o informație de la un reprezentant al Republicii Polonia pe lângă organismul european pentru consolidarea cooperării judiciare (Eurojust), potrivit căreia nu era necesar să se solicite consimțământul acestui stat membru în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din decizia-cadru pentru urmărirea penală a domnului Leymann pentru infracțiunea gravă referitoare la traficul de stupefiante care consta în introducerea de hașiș, în condițiile în care predarea avusese loc pe baza faptului că era bănuit de trafic de amfetamine.
- 23 La 7 noiembrie 2006, Helsingin käräjäoikeus, în fața căruia nu a fost formulată nicio obiecție cu privire la predare sau la acuzațiile aduse inculpaților, i-a declarat vinovați pe autorii prezumați ai infracțiunii, printre care domnul Leymann, și l-a condamnat pe acesta din urmă la o pedeapsă cu închisoarea.
- 24 Domnul Leymann a declarat apel împotriva acestei condamnări la Helsingin hovioikeus (curte de apel din Helsinki), susținând că nu ar fi trebuit să fie urmărit penal pentru infracțiunea gravă referitoare la traficul de stupefiante (hașiș) între 15 și 26 februarie 2006, având în vedere că nu fusese predat autorității judiciare finlandeze pentru această infracțiune. Printr-o decizie din 16 august 2007, această instanță a considerat că Helsingin käräjäoikeus obținuse consimțământul autorității judiciare poloneze, prin intermediul reprezentantului acestuia la Eurojust, pentru acuzarea domnului Leymann pentru săvârșirea acestei infracțiuni.

- 25 La 30 noiembrie 2007, Helsingin hovioikeus a judecat cauza pe fond și l-a condamnat pe domnul Leymann la o pedeapsă cu închisoarea de 3 ani și 4 luni. Deși, potrivit deciziei de trimitere, domnul Leymann a fost privat de libertate din momentul în care a fost arestat în cadrul procedurii de predare, reprezentantul acestuia a arătat, în cadrul ședinței în fața Curtii, că, din luna februarie 2008, acesta beneficiază de o liberare condiționată.

În ceea ce îl privește pe domnul Pustovarov

- 26 Printr-un mandat european de arestare din 8 mai 2006, procurorul districtului Helsinki a solicitat autorității judiciare spaniole arestarea și predarea în vederea urmăririi penale a domnului Pustovarov, bănuțit de comiterea unei infracțiuni grave referitoare la traficul de stupefiante între 19 și 25 februarie 2006. Potrivit acestui mandat de arestare, domnul Pustovarov ar fi introdus ilegal în Finlanda, cu ajutorul unor complici, în scopul revânzării, o cantitate mare de amfetamine, considerate stupefiante deosebit de periculoase. Persoana în cauză era prezentată ca organizator al importului și al revânzării. Mandatul de arestare menționat privea de asemenea două alte infracțiuni grave referitoare la traficul de stupefiante care constau în importul în vederea revânzării a unor mari cantități de hașiș, una dintre acestea comisă în cursul lunilor septembrie și octombrie 2005, iar cealaltă, în cursul lunii noiembrie a aceluiași an.
- 27 La 20 iunie 2006, autoritatea judiciară spaniolă a decis ca domnul Pustovarov să fie predat Republicii Finlanda pe baza cererii prezentate în mandatul european de arestare din 8 mai 2006.
- 28 La 2 octombrie 2006, procurorul districtului Helsinki l-a trimis în judecată pe domnul Pustovarov în fața Helsingin käräjäoikeus în condițiile arătate la punctul 21 din prezenta hotărâre.

- 29 La 24 octombrie 2006, dată la care judecarea cauzei de către această instanță era în curs, procurorul menționat a emis un nou mandat european de arestare prin care a solicitat consimțământul autorității judiciare spaniole pentru ca domnul Pustovarov să poată fi urmărit penal pentru o infracțiune gravă referitoare la traficul de stupefiante între 19 și 25 februarie 2006, care consta în importul, în vederea revândării, al unei mari cantități de hașiș, iar nu de amfetamine, astfel cum se menționase în mandatul european de arestare inițial.
- 30 Printr-o decizie din 7 noiembrie 2006, pronunțată înaintea obținerii consimțământului autorității judiciare spaniole cu privire la al doilea mandat de arestare, Helsingin käräjaoikeus l-a condamnat pe domnul Pustovarov la o pedeapsă cu închisoarea pentru comiterea, între 15 și 26 februarie 2006, a faptelor descrise în actul de acuzare, calificate ca infracțiune gravă referitoare la traficul de stupefiante, precum și a celorlalte două infracțiuni grave referitoare la traficul de stupefiante pentru care era acuzat.
- 31 Domnul Pustovarov a declarat apel împotriva acestei decizii la Helsingin hovioikeus, susținând că nu ar fi trebuit să fie urmărit penal pentru infracțiunea gravă referitoare la traficul de stupefiante (hașiș) săvârșită între 15 și 26 februarie 2006, având în vedere că nu fusese predat autorității judiciare finlandeze pentru această infracțiune.
- 32 La 11 iulie 2007, autoritatea judiciară spaniolă și-a dat consimțământul ca domnul Pustovarov să poată fi urmărit penal pentru motivele arătate în al doilea mandat european de arestare.
- 33 Helsingin hovioikeus a considerat că, deși fusese obținut după pronunțarea hotărârii Helsingin käräjaoikeus, consimțământul autorității judiciare spaniole îi permitea să se pronunțe cu privire la infracțiunea gravă referitoare la traficul de stupefiante comisă între 15 și 26 februarie 2006, pentru care era acuzat domnul Pustovarov.

- 34 La 30 noiembrie 2007, domnul Pustovarov a fost judecat de Helsingin hovioikeus pentru această infracțiune, precum și pentru celelalte două infracțiuni pentru care era acuzat și a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea cu o durată totală de 5 ani și 8 luni.

Acțiunea în fața instanței de trimitere

- 35 La 28 mai 2008, domnilor Leymann și Pustovarov li s-a permis să introducă o acțiune la Korkein oikeus (Curtea Supremă) având ca obiect problema dacă principiul specialității, astfel cum este prevăzut în reglementarea națională care transpune articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru, se opune urmării penale a acestora pentru infracțiunea gravă referitoare la traficul de stupefiante, și anume la hașiș, săvârșită între 15 și 26 februarie 2006.

Întrebările preliminare

- 36 În aceste condiții, Korkein oikeus a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Cum trebuie interpretată expresia «infracțiune [...] alta decât cea care a motivat predarea» utilizată la articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru și, mai precis, care sunt criteriile relevante pentru a stabili dacă descrierea faptelor pe care se întemeiază acuzarea diferă de cea pe care s-a întemeiat predarea, astfel încât trebuie să se considere că este o «altă infracțiune», care nu poate fi urmărită decât cu consimțământul menționat la articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4)?

- 2) Articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru trebuie interpretat în sensul că procedura consimțământului prevăzută la alineatul (3) litera (g) și la alineatul (4) ale aceluiași articol trebuie să se aplice într-un caz în care atât mandatul de arestare, cât și acuzarea definitivă [priveau] o infracțiune gravă referitoare la stupefiante, dar descrierea faptelor care fac obiectul acuzării a fost modificată ulterior astfel încât acuzarea privea o altă categorie de stupefiante decât cea menționată în mandatul de arestare?
- 3) Cum trebuie interpretat articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru potrivit căruia o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o altă infracțiune, având în vedere în special procedura consimțământului prevăzută la alineatul (4) al aceluiași articol și ținând seama de dispoziția din articolul 27 alineatul (3) litera (c), potrivit căreia «principiul specialității» nu se aplică în cazul în care procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei?
- a) În cazurile în care se aplică procedura consimțământului, dispozițiile menționate mai sus trebuie interpretate în sensul că nu se opun efectuării unor acte de urmărire penală, desfășurării unui proces și pronunțării unei hotărâri cu privire la respectiva infracțiune înainte de primirea consimțământului, cu condiția ca persoana bănuită de comiterea infracțiunii să nu fie supusă, pe baza faptului că este bănuită, unor măsuri privative sau restrictive de libertate?
- b) Cum trebuie apreciată împrejurarea că o procedură penală care implică restrângerea libertății privește mai multe infracțiuni, iar pentru una dintre acestea se aplică procedura consimțământului? În acest caz, dispozițiile menționate trebuie interpretate în sensul că nu se opun efectuării unor acte de urmărire penală, desfășurării unui proces și pronunțării unei hotărâri cu privire la respectiva infracțiune înainte de primirea consimțământului, deși suspectul a fost supus în cursul procedurii unei măsuri restrictive de libertate, din moment ce această restrângere se întemeiază legal pe alte capete de acuzare?"

Cu privire la procedura de urgență

- 37 Printr-o scrisoare din 5 septembrie 2008, depusă la grefa Curții la aceeași dată, Korkein oikeus a solicitat ca trimiterea preliminară să fie judecată potrivit procedurii de urgență prevăzute la articolul 104b din Regulamentul de procedură.
- 38 Instanța de trimitere și-a motivat cererea arătând că domnul Pustovarov execută în prezent o pedeapsă cu închisoarea pentru săvârșirea unor diferite infracțiuni, printre care și cea privind importul ilegal a 26 kg de hașiș; desfășurarea procedurii având ca obiect această din urmă infracțiune a dat naștere cererii de pronunțare a întrebării preliminare. Domnul Pustovarov trebuie să fie liberat condiționat la 18 martie 2009. Această instanță afirmă că, dacă actul de acuzare referitor la această infracțiune ar fi înlăturat, durata pedepsei aplicate domnului Pustovarov ar fi redusă, iar punerea în libertate a acestuia ar interveni mai devreme.
- 39 La propunerea judecătorului raportor, Camera a treia a Curții a decis, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență.

Cu privire la întrebările preliminare

- 40 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 13 din prezenta hotărâre, Curtea este competentă să se pronunțe, în speță, cu privire la interpretarea deciziei-cadru în temeiul articolului 35 UE.

Cu privire la prima întrebare

- 41 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească criteriile relevante care permit să se determine dacă persoana predată este urmărită penal pentru o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, în sensul articolului 27 alineatul (2) din decizia-cadru, care necesită aplicarea procedurii consimțământului prevăzute la alineatul (3) litera (g) și la alineatul (4) ale articolului 27 menționat anterior.
- 42 Astfel cum reiese în special din articolul 1 alineatele (1) și (2) din decizia-cadru, precum și din considerentele (5)-(7) și (11) ale acesteia, decizia-cadru are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite, în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, bazat pe principiul recunoașterii reciproce. Decizia-cadru urmărește în special facilitarea și accelerarea cooperării judiciare (a se vedea Hotărârea din 3 mai 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Rep., p. I-3633, punctul 28).
- 43 Articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru enunță principiul specialității potrivit căruia o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.
- 44 Acest principiu ține de suveranitatea statului membru de executare și conferă persoanei căutate dreptul de a nu fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate decât pentru infracțiunea care a motivat predarea sa.

- 45 Statele membre pot renunța la aplicarea principiului specialității, conform articolului 27 alineatul (1) din decizia-cadru. Acest principiu cuprinde, pe de altă parte, mai multe excepții prevăzute la alineatul (3) al aceluiași articol.
- 46 Pentru a determina domeniul de aplicare al articolului 27 alineatul (2) din decizia-cadru și în special termenii „infrațiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, trebuie să se țină seama de obiectivul urmărit prin decizia-cadru.
- 47 În această privință, trebuie amintit considerentul (5) al deciziei-cadru care subliniază că obiectivul stabilit pentru Uniune de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare.
- 48 Același considerent adaugă că relațiile de cooperare clasice între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive.
- 49 Considerentul (6) al deciziei-cadru prevede că mandatul de arestare european constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept „piatra de temelie” a cooperării judiciare.

50 Potrivit considerentului (10) al deciziei-cadru, punerea în aplicare a mecanismului mandatului european de arestare necesită un grad ridicat de încredere între statele membre.

51 Principiul recunoașterii reciproce, care stă la baza economiei deciziei-cadru, presupune de asemenea, în temeiul articolului 1 alineatul (2) din aceasta, ca statele membre să fie în principiu obligate să dea curs unui mandat european de arestare. Astfel, acestea trebuie sau nu pot să refuze executarea unui astfel de mandat decât în cazurile enumerate la articolele 3 și 4 din decizia-cadru menționată.

52 Pentru a decide predarea unei persoane căutate în vederea urmăririi penale pentru o infracțiune definită de legea națională a statului membru emitent, autoritatea judiciară a statului membru de executare examinează, în temeiul articolului 2 din decizia-cadru, descrierea infracțiunii prezentate în mandatul european de arestare. Conform formularului cuprins în anexa la decizia-cadru, această descriere trebuie să cuprindă informațiile menționate la articolul 8 din decizia-cadru, și anume, printre altele, natura și încadrarea juridică a infracțiunii, descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, a locului și a gradului de implicare a persoanei căutate la infracțiune, precum și limitele pedepselor prevăzute pentru infracțiune.

53 Astfel cum a arătat Comisia în observațiile prezentate, cererea de predare se întemeiază pe informațiile care prezintă situația investigațiilor la momentul emiterii mandatului european de arestare. Este, așadar, posibil ca, pe parcursul procedurii, faptele reținute să nu mai corespundă întru totul celor care fuseseră descrise inițial. Elementele obținute pot conduce la clarificarea și chiar la modificarea elementelor constitutive ale infracțiunii care au justificat inițial emiteria mandatului european de arestare.

- 54 Termenii „urmărită penal”, „condamnată” sau „privată de libertate” prevăzuți la articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru arată că noțiunea „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea trebuie apreciată în raport cu diferitele faze ale procedurii și având în vedere fiecare act de procedură susceptibil să modifice încadrarea juridică a infracțiunii.
- 55 Pentru a aprecia, în vederea solicitării consimțământului, dacă un act de procedură conduce la o „infracțiune [...] alta” decât cea care figurează în mandatul european de arestare, este necesar să se compare descrierea infracțiunii menționate în mandatul european de arestare cu cea care figurează în actul de procedură ulterior.
- 56 Solicitarea consimțământului statului membru de executare pentru orice schimbare în descrierea faptelor ar depăși implicațiile principiului specialității și ar aduce atingere obiectivului urmărit, care constă în accelerarea și în simplificarea cooperării judiciare între statele membre avute în vedere în decizia-cadru.
- 57 Pentru a stabili dacă este sau nu este vorba despre o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, este necesar să se verifice dacă elementele constitutive ale infracțiunii, potrivit descrierii legale a acesteia în statul membru emitent, sunt cele pentru care persoana a fost predată și dacă există o corespondență suficientă între datele care figurează în mandatul de arestare și cele menționate în actul de procedură ulterior. Sunt admise schimbări în circumstanțele referitoare la timp și la loc în măsura în care acestea decurg din elementele obținute pe parcursul procedurii derulate în statul membru emitent cu privire la comportamentele descrise în mandatul de arestare, nu modifică natura infracțiunii și nu conduc la motive de neexecutare în temeiul articolelor 3 și 4 din decizia-cadru.

58 Este de competența instanței naționale competente să verifice, în lumina criteriilor menționate la punctul precedent din prezenta hotărâre, dacă infracțiunea descrisă în actul de acuzare constituie o altă infracțiune decât cea descrisă în mandatele de arestare emise împotriva domnilor Leymann și Pustovarov.

59 Prin urmare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că, pentru a determina dacă infracțiunea în cauză nu este o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, în sensul articolului 27 alineatul (2) din decizia-cadru, care necesită aplicarea procedurii consimțământului prevăzute la articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din decizia-cadru, este necesar să se verifice dacă elementele constitutive ale infracțiunii, potrivit descrierii legale a acesteia în statul membru emitent, sunt cele pentru care persoana a fost predată și dacă există o corespondență suficientă între datele care figurează în mandatul de arestare și cele menționate în actul de procedură ulterior. Sunt admise schimbări în circumstanțele referitoare la timp și la loc, în măsura în care acestea decurg din elementele culese pe parcursul procedurii derulate în statul membru emitent cu privire la comportamentele descrise în mandatul de arestare, nu modifică natura infracțiunii și nu conduc la motive de neexecutare în temeiul articolelor 3 și 4 din decizia-cadru.

Cu privire la a doua întrebare

60 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă o schimbare în descrierea infracțiunii, având ca obiect numai categoria de stupefianți în cauză, fără să fie modificată încadrarea juridică a infracțiunii, este de natură să definească o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, în sensul articolului 27 alineatul (2) din decizia-cadru, și să facă necesară recurgerea la procedura consimțământului prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4).

- 61 În acțiunea principală, actul de acuzare se referă la un import de hașiș, în timp ce mandatele de arestare vizează un import de amfetamine.
- 62 Cu toate acestea, este vorba tot despre o infracțiune pedepsită cu închisoarea a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani și care intră la rubrica „traficul ilicit de stupefiante” menționată la articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru.
- 63 În consecință, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că, în împrejurări precum cele din acțiunea principală, o schimbare în descrierea infracțiunii, având ca obiect categoria de stupefiante în cauză, nu este, în sine, de natură să caracterizeze o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, în sensul articolului 27 alineatul (2) din decizia-cadru.

Cu privire la a treia întrebare

- 64 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească interpretarea care trebuie dată excepției de la principiul specialității prevăzute la articolul 27 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru, având în vedere procedura consimțământului prevăzută la articolul 27 alineatul (4) din decizia-cadru. Aceasta întrebă în special dacă aceste dispoziții permit urmărirea penală și condamnarea unei persoane pentru o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, pentru care este necesar consimțământul statului membru de executare, înainte de a se obține acest consimțământ în măsura în care persoana nu este supusă unei măsuri restrictive de libertate. Aceasta întrebă de asemenea dacă împrejurarea că persoana în cauză este, pe de altă parte, deținută în temeiul altor capete de acuzare care justifică în mod legal deținerea sa are o influență asupra posibilității de a urmări penal și de a condamna această persoană pentru această „infracțiune [...] alta”.

- 65 Cu titlu introductiv, trebuie precizat că a treia întrebare nu se pune decât dacă autoritățile judiciare competente sunt sesizate cu o „infrațiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, deoarece, prin definiție, excepțiile de la principiul specialității nu se aplică decât în această situație.
- 66 Pentru a determina domeniul de aplicare al articolului 27 alineatul (3) din decizia-cadru, este necesar ca această dispoziție să fie interpretată ținând seama de obiectul, de economia și de finalitatea deciziei-cadru.
- 67 Excepțiile prevăzute la articolul 27 alineatul (1) și alineatul (3) literele (a)-(g) din decizia-cadru reiau excepțiile care erau prevăzute în convențiile anterioare privind extrădarea, în special pe cele din Convenția din 1996. Excepțiile menționate la articolul 27 alineatul (3) literele (b)-(d) din decizia-cadru corespund excepțiilor prevăzute la articolul 10 alineatul (1) literele (a)-(c) din această convenție.
- 68 Aceste excepții sunt expresia unor diferite motivații. Excepțiile enunțate la articolul 27 alineatul (1) și alineatul (3) literele (e)-(g) din decizia-cadru se întemeiază pe consimțământul statelor membre în cauză sau pe cel al autorităților judiciare ale statului membru de executare sau chiar pe consimțământul persoanei care face obiectul unui mandat european de arestare. Excepțiile prevăzute la articolul 27 alineatul (3) literele (b) și (d) din decizia-cadru vizează pedepsele sau măsurile aplicabile. Excepția prevăzută la litera (c) a alineatului (3) menționat se referă la procedura penală.
- 69 Excepțiile întemeiate pe consimțământ se aplică independent de procedura urmată și de natura pedepsei prevăzute.

- 70 Excepțiile enunțate la articolul 27 alineatul (3) literele (b)-(d) din decizia-cadru presupun de asemenea regimuri diferențiate. Astfel, excepția prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (b) din decizia-cadru vizează situațiile în care infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate. Cea prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru privește situațiile în care, potrivit legii sau potrivit aprecierii autorității judiciare, procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei în cauză. Articolul 27 alineatul (3) litera (d) din decizia-cadru are în vedere situații în care persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale. Sunt vizate, în această ultimă ipoteză, situațiile în care sunt aplicabile sancțiuni pecuniare, în special amenzi, sau măsuri, precum munca în folosul comunității, sau chiar obligații de a face sau de a nu face, printre care se numără, de exemplu, interdicția de a frecventa anumite locuri sau obligația de a nu părăsi statul membru respectiv.
- 71 Atunci când procedura a condus la constatarea existenței unei „infracțiun[i] [...] alta” decât cea care a motivat predarea, această infracțiune nu poate fi urmărită fără a se fi obținut consimțământul, cu excepția situațiilor în care se aplică excepțiile prevăzute la articolul 27 alineatul (3) literele (a)-(f) din decizia-cadru.
- 72 Excepția prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru privește situația în care procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală.
- 73 Rezultă că, în cadrul acestei excepții, o persoană poate fi urmărită penal sau condamnată pentru o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea sa, care duce la aplicarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, fără să fie necesar să se recurgă la procedura consimțământului, în măsura în care nu se aplică nicio altă măsură restrictivă de libertate pe parcursul procesului penal. Dacă, cu toate acestea, la încheierea fazei de judecată, persoana respectivă este condamnată la o pedeapsă sau la o măsură restrictivă de libertate, consimțământul este necesar pentru ca această pedeapsă să poată fi executată.

74 Această interpretare amintește, pe de altă parte, dispozițiile articolului 10 alineatul (1) litera (b) din Convenția din 1996, astfel cum reiese din raportul explicativ referitor la această convenție, aprobat de Consiliu la 26 mai 1997 (JO 1997, C 191, p. 13). Potrivit acestui raport, un stat membru solicitant poate începe sau continua urmărirea penală sau judecarea unei persoane, pentru fapte diferite de cele care au motivat extrădarea, chiar dacă infracțiunea este pasibilă de o pedeapsă prin care se restrânge libertatea individuală, în măsura în care, nici în cursul, nici în urma procedurii persoana nu este supusă unei restrângeri a libertății individuale. Astfel, potrivit acestui raport, dacă persoana în cauză este condamnată la o pedeapsă sau la o măsură privative de libertate, această condamnare nu poate fi executată, cu excepția cazului în care statul membru solicitant primește consimțământul fie din partea acestei persoane, fie din partea statului solicitat.

75 Articolul 27 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru nu se opune, totuși, ca persoana predată să fie supusă unei măsuri restrictive de libertate înainte de obținerea consimțământului, în condițiile în care această restrângere este legal justificată de alte capete de acuzare menționate în mandatul european de arestare.

76 Așadar, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că excepția prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (c) din decizia-cadru trebuie interpretată în sensul că, în cazul unei „infracțiuni [...] alta” decât cea care a motivat predarea, consimțământul trebuie solicitat, conform articolului 27 alineatul (4) din decizia-cadru, și obținut dacă este necesară executarea unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate. Persoana predată poate fi urmărită penal și condamnată pentru o astfel de infracțiune înainte ca acest consimțământ să fie obținut, în măsura în care nu se aplică nicio măsură restrictivă de libertate pe parcursul urmăririi penale sau al judecării infracțiunii respective. Cu toate acestea, excepția prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (c) menționat nu se opune posibilității ca persoana predată să fie supusă unei măsuri restrictive de libertate înainte de obținerea consimțământului, în condițiile în care această restrângere este legal justificată de alte capete de acuzare menționate în mandatul european de arestare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

77 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Pentru a determina dacă infracțiunea în cauză nu este o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, în sensul articolului 27 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, care necesită aplicarea procedurii consimțământului prevăzute la articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din această decizie-cadru, este necesar să se verifice dacă elementele constitutive ale infracțiunii, potrivit descrierii legale a acesteia în statul membru emitent, sunt cele pentru care persoana a fost predată și dacă există o corespondență suficientă între datele care figurează în mandatul de arestare și cele menționate în actul de procedură ulterior. Sunt admise schimbări în circumstanțele referitoare la timp și la loc, în măsura în care acestea decurg din elementele culese pe parcursul procedurii derulate în statul membru emitent cu privire la comportamentele descrise în mandatul de arestare, nu modifică natura infracțiunii și nu conduc la motive de neexecutare în temeiul articolelor 3 și 4 din decizia-cadru menționată.**

- 2) **În împrejurări precum cele din acțiunea principală, o schimbare în descrierea infracțiunii, având ca obiect categoria de stupefiante în cauză, nu este, în sine,**

de natură să caracterizeze o „infracțiune [...] alta” decât cea care a motivat predarea, în sensul articolului 27 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584.

- 3) Excepția prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretată în sensul că, în cazul unei „infracțiuni [...] alta” decât cea care a motivat predarea, consimțământul trebuie solicitat, conform articolului 27 alineatul (4) din această decizie-cadru, și obținut dacă este necesară executarea unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate. Persoana predată poate fi urmărită penal și condamnată pentru o astfel de infracțiune înainte ca acest consimțământ să fie obținut, în măsura în care nu se aplică nicio măsură restrictivă de libertate pe parcursul urmăririi penale sau al judecării infracțiunii respective. Cu toate acestea, excepția prevăzută la articolul 27 alineatul (3) litera (c) menționat nu se opune posibilității ca persoana predată să fie supusă unei măsuri restrictive de libertate înainte de obținerea consimțământului, în condițiile în care această restrângere este legal justificată de alte capete de acuzare menționate în mandatul european de arestare.

Semnături